

Tlač a informácie

Súdny dvor Európskej únie
TLAČOVÉ KOMUNIKÉ č. 13/21
V Luxemburgu 3. februára 2021

Rozsudok vo veci C-555/19
Fussl Modestraße Mayr GmbH/SevenOne Media GmbH a i.

Zákaz vysielat' v rámci nemeckých televíznych programov, ktoré sú vysielané celoplošne, reklamu obmedzenú len na regionálnu úroveň môže byť v rozpore s právom Únie

Je totiž možné, že tento úplný zákaz jednak ide nad rámec toho, čo je nevyhnutné na zachovanie pluralitného charakteru ponuky televíznych programov tým, že vyhradzuje príjmy z regionálnej televíznej reklamy regionálnym a miestnym staniciam, a jednak vytvára neprípustné rozdielne zaobchádzanie s celoplošnými prevádzkovateľmi televízneho vysielania a poskytovateľmi reklamných služieb na internete

Spoločnosť založená podľa rakúskeho práva Fussl Modestraße Mayr GmbH prevádzkuje sieť obchodov s módou v Rakúsku, ako aj v spolkovej krajine Bavorsko (Nemecko). V roku 2018 uzavrela zmluvu so spoločnosťou SevenOne Media GmbH, ktorá je marketingovou spoločnosťou nemeckého televízneho poskytovateľa ProSiebenSat.1. Táto zmluva sa týkala vysielania reklamy v rámci programov televíznej stanice s celoplošnou pôsobnosťou ProSieben iba v spolkovej krajine Bavorsko.

SevenOne Media však odmietla plniť túto zmluvu. Od roku 2016 totiž štátna zmluva uzavretá spolkovými krajinami zakazuje prevádzkovateľom televízneho vysielania zaradiť do ich celoplošných vysielaní televízne reklamy, ktorých vysielanie sa obmedzí na regionálnu úroveň. Cieľom tohto zákazu je vyhradiť príjmy z regionálnej televíznej reklamy regionálnym a miestnym staniciam, čím sa im zabezpečí zdroj financovania, a teda ich trvalá udržateľnosť, aby mohli prispievať k pluralitnému charakteru programovej televíznej ponuky. K zakazu je pripojené „otvorené ustanovenie“, ktoré umožňuje spolkovým krajinám povoliť regionálnu reklamu v rámci celoplošných vysielaní.

Za týchto okolností sa Landgericht Stuttgart (Krajinský súd Stuttgart, Nemecko), ktorý prejednáva spor týkajúci sa plnenia predmetnej zmluvy, pýta na súlad tohto zákazu s právom Únie.

V tejto veci mal Súdny dvor najmä možnosť uplatniť určité zásady zakotvené v jeho judikatúre v oblasti slobodného poskytovania služieb, ako aj podať výklad Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“) v osobitnom kontexte zákazu regionálnej reklamy na televíznych staniciach s celoplošnou pôsobnosťou. V rámci tohto preskúmania nie je možné nezohľadniť existenciu reklamných služieb poskytovaných na internetových platformách, ktoré môžu predstavovať konkurenciu pre tradičné médiá.

Posúdenie Súdnym dvorom

Po prvé, pokiaľ ide o smernicu „o audiovizuálnych mediálnych službách“¹, Súdny dvor uvádza, že článok 4 ods. 1 tejto smernice, podľa ktorého majú členské štáty za určitých podmienok možnosť stanoviť podrobnejšie alebo prísnejšie pravidlá v oblastiach, ktoré spadajú do pôsobnosti tejto smernice, s cieľom zabezpečiť ochranu záujmov televíznych divákov, sa v prejednáwanej veci neuplatní. Hoci predmetný zákaz patrí do oblasti, na ktorú sa vzťahuje smernica, konkrétne do

¹ Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2010/13/EÚ z 10. marca 2010 o koordinácii niektorých ustanovení upravených zákonom, iným právnym predpisom alebo správnym opatrením v členských štátoch týkajúcich sa poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb (smernica o audiovizuálnych mediálnych službách) (Ú. v. EÚ L 95, 2010, s. 1).

oblasti televíznej reklamy, týka sa špecifickej oblasti, ktorá nie je upravená niektorým z článkov smernice a jeho cieľom navyše nie je ochrana televíznych divákov. Preto ho nemožno kvalifikovať ako „podrobnejšie“ alebo „prísnejšie“ pravidlo v zmysle článku 4 ods. 1 smernice, takže toto ustanovenie smernice nebráni takémuto zákazu.

Po druhé, pokiaľ ide o súlad predmetného zákazu so slobodným poskytovaním služieb zaručeným článkom 56 ZFEÚ, Súdny dvor v prvom rade konštatoval, že takýto zákaz obsahuje obmedzenie tejto základnej slobody, a to tak na úkor poskytovateľov reklamných služieb, t. j. prevádzkovateľov televízneho vysielania, ako aj príjemcov týchto služieb, teda inzerentov, najmä tých, ktorí sú usadení v iných členských štátoch. Ďalej, pokiaľ ide o odôvodnenie tohto obmedzenia, Súdny dvor pripomenul, že zachovanie pluralitného charakteru ponuky televíznych programov môže predstavovať naliehavý dôvod všeobecného záujmu. Napokon, čo sa týka primeranosti obmedzenia, Súdny dvor uviedol, že je pravda, že cieľ spočívajúci v udržaní plurality médií tým, že je spojený so základným právom na slobodu prejavu, vyhradzuje vnútroštátnym orgánom širokú mieru voľnej úvahy. Predmetný zákaz však musí byť vhodný na zabezpečenie dosiahnutia tohto cieľa a nesmie ísť nad rámec toho, čo je na jeho dosiahnutie nevyhnutné.

V tejto súvislosti Súdny dvor na jednej strane uviedol, že predmetný zákaz by mohol byť nekoherentný na základe tej skutočnosti, čo musí overiť vnútroštátny súd, že sa vzťahuje len na reklamné služby poskytované prevádzkovateľmi televízneho vysielania a nie na reklamné služby, najmä lineárne, poskytované na internete. Môže totiž ísť o dva druhy konkurenčných služieb na nemeckom trhu s reklamou, ktoré môžu predstavovať rovnaké riziko pre finančný stav regionálnych a miestnych prevádzkovateľov televízneho vysielania, a teda riziko pre cieľ, ktorým je ochrana plurality médií.² Na druhej strane, pokiaľ ide o nevyhnutnú povahu zákazu, Súdny dvor poznamenal, že keby sa efektívne uplatňoval režim povoľovania na úrovni spolkových krajín stanovený „otvoreným ustanovením“, mohlo by z toho vyplývať menej obmedzujúce opatrenie. Vnútroštátnemu súdu však prináleží overiť, či toto *a priori* menej obmedzujúce opatrenie môže byť skutočne prijaté a vykonané tak, aby sa zabezpečilo, že v praxi by mohlo dosiahnuť sledovaný cieľ.

Po tretie, pokiaľ ide o slobodu prejavu a právo na informácie, ako ich zaručuje článok 11 Charty, Súdny dvor konštatoval, že tieto slobody nebránia takému zákazu regionálnej reklamy na televíznych staniciach s celoplošnou pôsobnosťou, ako je zákaz obsiahnutý v dotknutom vnútroštátnom opatrení. Tento zákaz totiž v podstate vychádza z vyváženia medzi jednak slobodou prejavu obchodnej povahy celoplošných prevádzkovateľov televízneho vysielania a inzerentov, a jednak ochranou plurality médií na regionálnej a miestnej úrovni. Nemecký zákonodarcu teda mohol legitímne predpokladať – bez toho, aby prekročil širokú mieru voľnej úvahy, ktorá mu v tomto rámci prináleží –, že ochrana verejného záujmu musí prevážiť nad súkromným záujmom celoplošných prevádzkovateľov vysielania a inzerentov.

Po štvrté a v poslednom rade Súdny dvor rozhodol, že ani zásada rovnosti zaobchádzania zakotvená v článku 20 Charty nebráni dotknutému zákazu, pokiaľ tento zákaz nespôsobuje rozdielne zaobchádzanie medzi celoplošnými prevádzkovateľmi televízneho vysielania a poskytovateľmi reklamy na internete, najmä lineárnymi, s ohľadom na vysielanie reklamy na regionálnej úrovni. V tejto súvislosti prináleží vnútroštátnemu súdu overiť, či sú situácie jednak celoplošných prevádzkovateľov televízneho vysielania, a jednak poskytovateľov reklamných služieb, najmä lineárnych, na internete, pokiaľ ide o poskytovanie služieb regionálnej reklamy, podstatne odlišné s ohľadom na prvky, ktorými sa tieto situácie vyznačujú, t. j. najmä zvyčajných spôsobov používania reklamných služieb, spôsobu, akým sú poskytované, alebo právneho rámca, do ktorého patria.

UPOZORNENIE: Návrh na začatie prejudiciálneho konania umožňuje súdom členských štátov v rámci sporu, ktorý rozhodujú, položiť Súdnemu dvoru otázky o výklade práva Únie alebo o platnosti aktu práva Únie. Súdny dvor nerozhoduje vnútroštátny spor. Vnútroštátnemu súdu prináleží, aby rozhodol právnu vec

² Okolnosti vo veci samej sú v tejto súvislosti v podstate porovnateľné s okolnosťami, ktoré viedli k rozsudku zo 17. júla 2008, Corporación Dermaestética, [C-500/06](#) (pozri tiež tlačové komuniké č. [56/08](#)).

v súlade s rozhodnutím Súdneho dvora. Týmto rozhodnutím sú rovnako viazané ostatné vnútroštátne súdne orgány, na ktoré bol podaný návrh s podobným problémom.

Neoficiálny dokument pre potreby médií, ktorý nezaväzuje Súdny dvor.

[Úplné znenie](#) rozsudku sa uverejňuje na internetovej stránke CURIA v deň vyhlásenia rozsudku.

Kontaktná osoba pre tlač: Balázs Lehóczki ☎ (+352) 4303 5499

Obrazový záznam z vyhlásenia rozsudku je k dispozícii na „[Europe by Satellite](#)“ ☎ (+32) 2 2964106